Anul 112 Sibiu, 1 noiembrie 1964 Nr. 41—42

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ŞI SIBIU

PREŢUL INSERŢIUNILOR:
Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserţiunile se adresează ADMINISTRAŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ŞI CORESPONDENŢA se adresează REDACŢIEI Telegrafului Romîn, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

„Pîine şi pace"

Sub această lozincă s-au desfăşurat în acest an, în Capitala patriei noastre, între 31 august şi 9 septembrie, lucrările celui de al VIII-lea Congres al Asociaţiei internaţionale pentru ştiinţa solului.

Ţinerea acestui congres în ţara noastră este deosebit de însemnată şi grăitoare. La lucrările lui au luat parte un număr mare de oameni de ştiinţă, peste 1200, din 66 ţări de pe toate continentele, strînşi pentru nobilul ţel de a găsi mijloacele de îngrijire şi cultivare a pămîntului ca să fie mai rodnic, să producă mai multă hrană necesară oamenilor şi vieţuitoarelor.

Lucrările congresului sînt străbătute de un profund ţel umanitar, de grija oamenilor de ştiinţă pentru înlăturarea mizeriei şi a lipsei şi de a se ridica nivelul de trai al oamenilor din ţinuturile înapoiate şi lipsite.

Intr-adevăr ştiinţa în zilele noastre este aplecată tot mai mult spre valorile practice ale vieţii şi este în slujba ei. Ce este mai înălţător decît preocuparea ca pămîntul să fie leagănul cald al vieţii omeneşti şi izvor de belşug — pentru bunăstarea tuturor locuitorilor lui!

Salutînd pe membrii congresului al VIII-lea al Asociaţiei internaţionale pentru ştiinţa solului, Dl Gheorghe Gheorghiu-Dej, Preşedintele Consiliului de Stat, a spus:

„Congresul dv., întrunind savanţi din 66 ţări de pe cele cinci continente, constituie prin amploarea participării cît şi prin însemnătatea problemelor în dezbatere, o importantă manifestare ştiinţifică. Este neîndoielnic că acest vast schimb de experienţă între specialişti cu înaltă competenţă şi conlucrarea lor rodnică vor aduce o contribuţie de seamă la progresul ştiinţei, în interesul omenirii".

Ţinerea Congresului Asociaţiei internaţionale pentru ştiinţa solului în ţara noastră este, în acelaşi timp, o apreciere a muncii pe care oamenii de ştiinţă romîni au depus-o şi o depun pentru ridicarea nivelului de trai al omenirii, pentru bună înţelegerea şi pacea între popoare. Numeroşi oameni de ştiinţă care ne vizitează ţara au avut prilejul să cunoască realizările obţinute de poporul romîn în felurite domenii şi să aprecieze contribuţia noastră la cauza păcii şi a progresului în lumea întreagă.

Ei au avut posibilitatea să cunoască solul variat, fermecător şi plin de bogăţii al ţării noastre. Să cunoască grija pe care conducătorii patriei şi întreg poporul o arată faţă de acest pămînt, care se lucrează acum prin muncă înfrăţită şi cu mijloacele unei tehnici moderne care-l fac tot mai frumos şi darnic.

Dar, oamenii de ştiinţă întruniţi la acest congres au cunoscut totodată poporul nostru, cu bogăţiile lui materiale şi spirituale, cu puterea lui creatoare, cu dorul lui nestăvilit de lumină şi progres şi cu fierbinţea lui năzuinţă pentru pace.

Pîine şi pace, nu sînt numai lozinca oamenilor de ştiinţă, dintr-o parte sau alta a lumii. Ele sînt foamea şi setea întregei omeniri din zilele noastre. Pîinea şi pacea sînt cele două năzuinţi fundamentale ale omului, sînt cei doi plămîni ai omenirii.

Grija pentru dobîndirea lor, pentru apărarea şi creşterea lor este cea mai nobilă grijă pentru om. Este în această grijă împlinirea poruncii dumnezeieşti: „creşteţi şi vă înmulţiţi şi stăpîniţi pămîntul" şi „fiţi desăvîrşiţi".

Impreună cu întreg poporul nostru să ne înfrăţim în munca de fiecare zi pentru pîine şi pace, pentru o viaţă prosperă şi liniştită, scutită de primejdia războaielor şi a lipsurilor. Făcînd astfel, ne împlinim rostul nostru de buni cetăţeni ai patriei, de „făcători de pace" şi de adevăraţi credincioşi.

V. Coman

Vizită de prietenie

La invitaţia preşedintelui Consiliului de Stat al Republicii Populare Romîne, Dl Gheorghe Gheorghiu-Dej, Majestatea Sa Imperială Haile Sellassie I, împărat al Etiopiei, însoţit de înalte personalităţi etiopiene, a vizitat Republica Populară Romînă între 25 şi 29 sept. 1964.

Inaltul oaspe şi persoanele care l-au însoţit au vizitat oraşul Bucureşti, Expoziţia realizărilor economiei naţionale a Republicii Populare Romîne, instituţii de cercetări ştiinţifice şi învăţămînt, rafinăria Brazi din regiunea Ploieşti, luînd cunoştinţă de unele aspecte din realizările poporului romîn, în domeniile economic, social, cultural şi în construcţii.

Majestatea Sa Imperială Haile Sellassie I, împreună cu suita sa imperială, a făcut o vizită şi la Sf. Patriarhie, în Bucureşti, unde, la sosire, a fost întîmpinat de Prea Fericitul Patriarh Justinian şi de demnitari bisericeşti după ritualul consacrat celor mai înalţi oaspeţi.

In paraclisul palatului patriarhal a avut loc cu acest prilej un Te-Deum oficiat de Prea Fericitul Patriarh. După aceea, în sala festivă a Adunării naţionale bisericeşti, Prea Fericirea Sa şi Majestatea Sa Haile Sellassie I au rostit cuvîntări în faţa asistenţei formate din P. S. Chiriarhi, vicari şi consilieri patriahali, a profesorilor Institutului teologic universitar şi Seminarului teologic din Bucureşti.

Prea Fericitul Patriarh Justinian, în numele Sfîntului Sinod, al ierarhilor, clericilor, credincioşilor Bisericii Ortodoxe Romîne şi al Prea Fericirii Sale, i-a salutat pe aleşii oaspeţi cu toată dragostea creştină, a exprimat simţăminte de dragoste frăţească faţă de Biserica Etiopiană, faţă de Intîistătătorul ei, Prea Fericitul Patriarh Basilios, faţă de ierarhii şi credincioşii acestei Biserici, „care au păzit neatinsă lumina credinţei în Iisus Hristos, Mîntuitorul nostru, pe pămîntul etiopian de-a lungul zbuciumatei sale istorii milenare".

Subliniind originea apostolică a celor două Biserici Ortodoxe — Romînă şi Etiopiană —, Prea Fericirea Sa a arătat că ele sînt unite şi prin „împotrivirea dîrză pe care au trebuit să o opună fiecare spre a-şi apăra comorile lor de credinţă şi de har împotriva prozelitismului altor confesiuni; prin sprijinul pe care au ştiut să-l acorde popoarelor lor în lupta pentru păstrarea fiinţei lor naţionale şi prin însufleţirea cu care slujesc amîndouă propovăduirea în lumea contemporană a mesajului evanghelic de pace pe pămînt şi bunăvoire între oameni".

Fraţii etiopieni au păzit peste veacuri legătura cu Bisericile Ortodoxe greceşti „şi afirmă neîncetat apartenenţa lor la Sfînta şi Marea Biserică Ortodoxă, la unitatea ei de slujire a lui Hristos, Domnul şi Mîntuitorul nostru, al tuturora".

Prea Fericitul Patriarh Justinian a reliefat apoi strădaniile Majestăţii Sale Imperiale „pentru dobîndirea autocefaliei Bisericii Etiopiene, pentru reorganizarea şi ridicarea ei canonică la rangul de Patriarhie", pentru sprijinirea acţiunilor acestei Biserici surori întru strîngerea legăturilor de dragoste şi conlucrare frăţească dintre ea şi celelalte Biserici, ca şi a acelora de participare activă „la marile acţiuni ale ecumenismului creştin contemporan şi la slujirea comună de către creştinii de pretutindeni a nobilelor idealuri de pace şi de colaborare ale umanităţii de azi".

Majestatea Sa Imperială Haile Sellassie I, în cuvîntarea Sa, a arătat că deşi în creştinism „timpul a adus cu sine diferite concepţii asupra anumitor doctrine religioase"..., totuşi „sîntem cu toţii copiii lui Hristos şi în ultimă instanţă ceea ce urmărim pe această lume este de a ne comporta în aşa fel încît să trăim în pace şi fericire". Majestatea Sa a subliniat apoi contribuţia Bisericii Etiopiene la formarea şi păstrarea sufletului poporului etiopian, precum şi la puterea de credinţă care îi animă pe credincioşii acestei Biserici surori. Faptul că avem o religie comună „stabileşte o puternică legătură între popoarele etiopian şi romîn, o legătură care nu poate fi distrusă". Ca şi Biserica Ortodoxă Romînă, Biserica Etiopiană „se va pronunţa întotdeauna, aşa cum a făcut şi în trecut, pentru unitatea tuturor creştinilor". De altfel, „ziua unirii tuturor creştinilor din lume ... este scopul final pentru care ar trebui să luptăm cu toţii şi pe care ar trebui să-l avem în vedere fără greş".

Majestatea Sa Imperială şi-a exprimat speranţa că la viitoarea conferinţă la Adis-Abeba a clericilor din Etiopia, al cărei scop „va fi de a promova un schimb de vederi între creştini în vederea întăririi muncii lor şi dobîndirii cît mai multor foloase pentru comunitatea creştină şi

(Continuare în pag. 2)

Intîlnirea lui Simon cu Iisus

Iar Simon Petru, văzînd, a căzut la picioarele lui Iisus zicînd: Ieşi de la mine că om păcătos sînt Doamne!

Lc. 5, 8

Minunată este clipa aceasta a întîlnirii lui Iisus cu Simon! Iisus, urcîndu-se în corabia lui Simon, propovăduieşte mulţimilor. Apoi zice lui Simon să depărteze corabia la adînc şi să arunce mrejele pentru pescuit. Simon nu crede că va prinde ceva. Totuşi face voia lui Iisus. Şi iată — după ce toată noaptea n-au prins nimic — acum se rupeau mrejele de mulţimea peştilor, încît Simon cheamă în ajutor pe Iacob şi Ioan, fiii lui Zevedei. Şi s-au spăimîntat toţi şi au înţeles că stau în faţa Domnului. Cutremurat de aceasta, Simon cade la picioarele lui Iisus şi mărturiseşte: „om păcătos sînt"! Doamne un sînt vrednic să stai la mine, nu sînt vrednic de darul şi binecuvîntarea Ta — căci om păcătos sînt!

In faţa puterii şi a măreţiei divine, ce s-a arătat în Iisus Hristos, Simon se simte neputincios şi nevrednic. Şi stă zguduit, pînă în adîncul fiinţei sale. Iar Iisus, văzînd smerenia lui, a zis: „nu te teme, de acum vei pescui oameni", adică vei fi ucenicul meu. Şi el lăsînd toate a mers după Dînsul.

*

Există în unii dintre noi o dorinţă de a fi buni, în orice caz de a apărea mai buni decît sîntem. Nu ne place ca oamenii să ne socotească răi sau păcătoşi. Dimpotrivă, căutăm să fim lăudaţi, să fim priviţi ca nişte creştini buni ca nişte oameni vrednici. Orice cuvînt de laudă ne bucură, orice cuvînt de ocară ne întristează. De aceea s-a zis: de vrei să-ţi faci pe cineva prieten, laudă-l, de vrei să ţi-l faci duşman, mustră-l. In felul acesta noi înşine căutăm să ne arătăm mai vrednici, mai buni, mai înţelepţi decît sîntem de fapt şi vrem să fim înconjuraţi numai de prieteni, care ne laudă.

Amăgirea merge însă mai departe: nu numai că înşelăm pe alţii cu aparenţe frumoase, ci ajungem să ne înşelăm şi pe noi înşine. Incepem să credem că de fapt sîntem buni şi înţelepţi, mai buni decît alţii, ba chiar mai buni decît ne socotesc alţii, şi ne întristăm că nu sîntem recunoscuţi ca atare, că sîntem nedreptăţiţi. Ne uităm în jur. Ni se pare că toţi ceilalţi sînt păcătoşi şi nemernici, faţă de noi. Ne constituim în judecători aspri ai greşelilor, adevărate sau neadevărate, ale altora. Şi toată vorba noastră, cînd ne întîlnim cu unul sau altul, cu una sau alta, este: ai auzit ce răutăţi a vorbit sau a făcut cutare sau cutare? O spunem cu oarecare satisfacţie — că noi nu sîntem ca acela sau aceia — şi cu răutate, cerînd condamnarea, nimicirea celui păcătos. Aşa se scurg zilele în tînguiri că nu eşti preţuit cum se cuvine şi în acuze vehemente împotriva fraţilor, care ni se par a fi „păcătoşi". Sîntem noi — în acest fel — cu adevărat ucenici ai Domnului? Sf. Evanghelie de azi ne răspunde: nu!

Un adevărat ucenic al lui Hristos este asemenea lui Simon după pescuirea minunată. Simţind că stă în faţa Domnului, el nu începe să se laude cu virtuţile lui, nici nu se socoate vrenic de darul primit, nici nu judecă şi nu dispreţuieşte pe ceilalţi, care n-au primit acel dar, ci cutremurat, zguduit pînă în adîncuri, el se aruncă la picioarele Domnului şi zice: „ieşi de la mine, Doamne, că om păcătos sînt" — nu sînt vrednic de darul ce mi l-ai dat. Se simte mic, nevrednic, păcătos. Poate că şi Simon, pînă atunci, se va fi socotit bun, drept, şi va fi judecat pe alţii, aşa cum facem şi unii dintre noi. Dar acum, cînd stă faţă în faţă cu Iisus — îşi dă seama că nu e bun, ci păcătos, că n-are dreptul să judece pe alţii, ci se vede pe sine, şi zice: „om păcătos sînt"! Da, acesta este adevărul: nu sînt un drept, nu sînt mai bun ca alţii, ci nevrednic de darul Domnului.

Numai atunci cînd te lapezi de îngîmfarea socotinţei că tu a fi „drept" şi ajungi să te vezi ca nevrednic şi nedesăvîrşit pe tine însuţi, începi să păşeşti pe urmele lui Iisus şi simţi pe Iisus lîngă tine, cu bunătatea şi mila Lui cea dumnezeiască. Doar Mîntuitorul însuşi a zis că a venit „nu pentru cei drepţi ci pentru cei păcătoşi, că nu cei sănătoşi ci cei bolnavi au nevoie de doctor". Cine se crede drept — acela e departe de Mîntuitorul. Aproape de el e cel ce se socoate nevrednic, şi cu cît te apropii mai mult de El cu atît te vezi mai nevrednic.

Să rugăm, dar, pe Domnul nostru Iisus Hristos să înlăture vălul amăgitor al îngîmfării de pe ochii sufletului, prin care am ajuns să ne socotim „drepţi" şi să condamnăm pe alţii ca păcătoşi, şi să ne lumineze cugetul ca să vedem dar că toţi sîntem păcătoşi, „dintre care cel dintîi sînt eu", cum spune Sf. Apostol Pavel. Să recunoaştem, cu zdrobire de inimă: Da, Doamne, sînt nevrednic, sînt nedesăvîrşit. N-am dreptul să condamn pe alţii, ci mă judec pe mine însumi şi mă văd nevrednic de Tine, nevrednic de iubirea Ta, de darul Tău.

Aceea va fi clipa cînd ne vom schimba din ucenici închipuiţi în ucenici adevăraţi ai Domnului. Şi vom avea fericirea să auzim cuvintele Lui: vino după Mine, că Eu n-am venit pentru cei ce se cred drepţi, ci pentru cei ce se recunosc pe sine nedesăvîrşiţi şi însetează după desăvîrşire şi iubire, pace şi fericire şi lucrează ca — cu darul lui Dumnezeu — iubirea, pacea şi fericirea să se răspîndească în toată lumea.

Arhim. Prof. N. Mladin

Asemănarea cu pomul roditor

Natura, cu toate frumuseţile ei, a fost mereu aproape de inima Mîntuitorului nostru Iisus Hristos. Astfel, îl vedem propovăduind pe Muntele Fericirilor ca şi pe malul lacului Tiberiadei; îl vedem înmulţind pîinile pe o pajişte din preajma acestui lac şi schimbîndu-se la faţă pe Muntele Taborului; îl vedem, de asemenea, alintînd cu palmele şi cu privirea holdele pîrguite de grîu, precum şi în grădina Ghetsimani, unde, la umbra măslinilor, poposea adesea cu prilejul drumurilor Sale la Ierusalim.

Dar nu numai atît, ci Mîntuitorul, pentru a fi mai bine înţeles de cei ce îl ascultau şi de noi toţi, îşi îmbracă multe din învăţăturile Sale în imagini luate din viaţa naturii. Ne sînt cunoscute în această privinţă pilda semănătorului, pilda cu grăuntele de muştar, despre oaia cea pierdută etc. Mult grăitoare sînt apoi pilda cu smochinul neroditor şi cu deosebire pilda cu viţa cea adevărată.

Imaginea unei vii încărcate cu ciorchini mari de struguri a făcut pe Hristos, Domnul nostru, să ne spună: „Eu sînt butucul viţei, iar voi mlădiţele; cel ce rămîne întru mine şi eu întru el *acela aduce roadă multă*" (Ioan 15, 5). Mîntuitorul însă nu se opreşte la această simplă comparaţie, ci în continuarea cuvîntului Său ne arată că „întru aceasta se va preamări Tatăl meu, *de veţi aduce roadă multă*" (Ioan 15, 8), iar, ceva mai departe, ne porunceşte chiar să rodim sau să aducem roadă, cînd spune: „V-am pus să mergeţi şi *roadă să aduceţi* şi roada voastră să rămînă" (Ioan 15, 16).

Intr-adevăr, cu nimic parcă nu se poate asemăna sau compara mai bine, mai plastic, mai pe înţeles viaţa noastră creştină decît cu imaginea unui pom roditor, a unui pom sănătos, încărcat cu roade multe şi frumoase. Un pom de pildă: un măr, un păr, un prun, un cireş, ca şi o viţă de vie, etc., numai atunci îşi împlineşte rostul, numai atunci este îngrijit şi îndrăgit de stăpînul lui şi de toţi ai casei, cînd acesta înfloreşte şi aduce roadă multă, la vremea sa. Gospodarul cu acest scop sădeşte un pom oarecare, îl sapă împrejur, îl îngrijeşte iarna, îl curăţă primăvara de tot ce i-ar putea dăuna, ca pomul crescînd să aducă roadă, să-i răsplătească munca şi aşteptările, să-i îndestuleze şi să-i îmbucure casa. Iar dacă nu aduce roadă, îl taie şi sădeşte altul în loc. Cum ne spune şi Mîntuitorul în parabola cu smochinul neroditor: „Un om — zice Domnul — avea un smochin sădit în via sa şi a venit să caute roadă în el, dar nu a aflat. Şi a zis către vier: Iată, sînt trei ani de cînd viu să caut roadă în smochinul acesta şi nu aflu. Taie-l pe el! Pentru ce mai încurcă locul" (Luca 13, 6—7).

La fel şi Marele nostru Ziditor, pentru aceasta ne-a zidit, pentru aceasta ne-a sădit în această minunată grădină care este Pămîntul, pentru ca noi să creştem şi roadă să aducem. Şi nu oricîtă şi orice fel de roadă, ci cît mai multă şi cît mai folositoare. „Mergeţi şi roadă să aduceţi şi roada voastră să rămînă".

Tot în această ordine de idei să ne amintim de parabola semănătorului, în care o parte din sămînţă „a căzut pe pămînt bun şi crescînd a făcut rod însutit" (Luca 8, 8). Mîntuitorul însuşi a tîlcuit această pildă şi ne-a arătat limpede că sămînţa căzută pe pămînt bun „sînt cei care cu inimă bună şi curată auzind cuvîntul îl păstrează şi rodesc întru răbdare" (Luca 8, 15). De aceea, tot Mîntuitorul Iisus Hristos ne arată, în Predica de pe Munte, că după roadele noastre vom fi cunoscuţi, cîntăriţi, judecaţi şi apreciaţi de cei în mijlocul cărora trăim, de semenii în mijlocul cărora ne desfăşurăm atît munca şi activitatea noastră, cît şi viaţa noastră, personală, familiară şi cetăţenească. „După roadele lor îi veţi cunoaşte. Că tot pomul bun roade bune face, iar pomul rău roade rele face" (Matei 7, 16—17).

Rostul sau chemarea noastră de a rodi sau a ne fructifica viaţa ne-o arată şi Sf. Apostol Pavel în Epistola către Romani, cînd spune: „Voi, fraţii mei, aţi fost chemaţi ca să *aduceţi roadă*" (Rom. 7, 4).

Dar, ne vom întreba, desigur, care sînt roadele pe care le avem de adus noi creştinii?

Ele sînt multe şi felurite, ca şi fructele pomilor.

Să ne gîndim, mai întîi, că fiecare din noi ne naştem cu anumite predispoziţii, cu anumite înclinaţii, cu anumite posibilităţi de a înfăptu lucruri mari şi minunate în lume. Fiecare din noi are un anumit dar, o anumită vocaţie; unul de a inventa, altul de a fi dascăl sau păstor, un altul de a scrie sau a cînta, în sfîrşit, Cel Atotputernic ne-a înzestrat pe fiecare din noi cu cîte un talant pe care avem obligaţia de a-l fructifica, de a-l face să rodească în interesul şi spre binele semenilor noştri. Să ne amintim în această privinţă cuvintele inventatorului Edison, care a spus că invenţiile sale nu sînt numai inspiraţie, ci în cea mai mare parte transpiraţie, adică cercetare, sudoare, muncă permanentă.

Vizită de prietenie

(Continuare din pag. 1)

mondială", va fi prezent şi Prea Fericitul Patriarh Justinian.

Vizita aceasta a contribuit astfel la întărirea legăturilor dintre popoarele romîn şi abisinian şi a relaţiilor dintre Bisericia Ortodoxă Romînă şi Biserica Abisiniană, fiind totodată şi o contribuţie la cauza păcii şi înţelegerii între popoare.

D. C.

In afară de această zestre naturală, în afară de aceste daruri speciale, fiecare om, prin simțămintele sale, prin gîndirea sa, prin puterea sa de muncă ziditoare, prin posibilitățile sale de dăruire pentru binele altora, reprezintă o imensă comoară. Avem obligația însă de a ne cultiva permanent, de a ne îmbogăți încontinuu ființa noastră, prin corectitudine și muncă cinstită, prin gînduri înălțătoare și simțiri alese, cu un cuvînt de a ne înmulți comoara de care am amintit, de a ne fructifica viața sub toate formele posibile.

Viața noastră creștinească se fructifică, o facem să rodească cu deosebire cultivînd virtuțile creștine: credința, nădejdea și dragostea, lucrînd binele, făcînd fapte bune. Fiecare faptă bună este un fruct sănătos și aromat cu care putem încărca pomul vieții noastre.

Botezînd la Iordan, Sf. Ioan Botezătorul le spunea celor care veneau la el cu gînd de îndreptare să facă *„roade vrednice"* de acest gînd (Luca 3, 8). Vameșilor care erau însărcinați cu perceperea impozitelor, le spunea să nu înșele și să nu ceară decît ceea ce le era „rînduit" (Luca 3, 13), iar pe ostași îi îndemna ca pe „nimeni să nu asuprească" (Luca 3, 14).

La rodire de fapte bune erau îndemnați și cei de demult, cu sute și mii de ani înainte de venirea Mîntuitorului. „Să faci ceea ce este drept și bine înaintea ochilor Domnului, Dumnezeului tău, ca să-ți fie bine în toate zilele" — citim în Deuteronom 6, 18. „Nu zăbovi a face bine celui care are nevoie, cînd ai putința să-l ajuți" (Pilda 3, 27). Sau: „Căutați binele și nu răul, ca să fiți vii. Urîți răul și iubiți binele" (Amos 5, 14—15), sau: „Să nu fie mîna ta întinsă a lua și strînsă a da" (Iisus Sirah 4, 33). Minunate roade de acest fel aducea dreptul Iov, atunci cînd lucra unele ca acestea: „Scăpam de pieire pe cel sărman care striga după ajutor și pe orfanul fără sprijin. Umpleam de bucurie inima văduvei. Mă înveșmîntam întru dreptate ca într-un veșmînt și judecata mea cea dreaptă era acoperămîntul meu. *Eram ochii celui orb și piciorul celui schip.* Eram tatăl celor nenorociți și cercetam cu sîrguință pricinile care îmi erau necunoscute. Pedepseam pe cel nelegiuit și zmulgeam prada din gura lui" (Iov 29, 12—16). De aceea, pentru a sublinia frumusețea unui om bun, drept, cinstit, cu bunăvoință față de semenii săi, și Vechiul Testament se folosește tot de asemănări luate din natură. Astfel, Psalmistul arată că acela care se străduiește să facă binele, să împlinească voia lui Dumnezeu „în toate cîte face are spor și-i ca un pom sădit pe malul unor ape, care-și dă roadele la vreme și ale cărui frunze nu se veștezesc" (Ps. 1, 3) Și tot el face frumoasa comparație, spunînd că: „Dreptul ca finicul va înflori și ca cedrul cel din Liban se va înălța" (Ps. 91, 12).

Urmînd pildei Mîntuitorului Iisus Hristos care ne-a poruncit atît de categoric să aducem „roadă multă", Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți ne îndeamnă permanent și ei să nu lîncezim, să nu fim nori fără de ploaie, ci să fim mereu atenți la viața noastră, să ne-o facem cît mai roditoare, cît mai încărcată de fapte bune și de tot felul de binefaceri. Cît de cald ne grăiește în această privință Sf. Apostol Pavel, cînd zice: „De aceasta mă rog, ca dragostea voastră tot mai mult și mai mult să prisosească întru cunoștință și întru toată priceperea, ca prețuind voi cele ce sînt mai de folos să fiți curați și fără de sminteală, plini de roadele dreptății care sînt prin Iisus Hristos" (Filip, 1, 9—11). Sf. Iacob ne spune răspicat, că „cel ce se pricepe a face bine și nu face" greșește nespus de mult (Iacob 4, 17).

Inspirîndu-se din viața Vechiului Testament, Fer. Augustin ne arată că „așa cum în trecut cîntarea psalmului era însoțită de cîntarea cu harfa sau cu psaltirionul, așa și acum creștinii trebuie să cînte nu numai cu vocea, ci și cu faptele lor". Și tot el adaugă în altă parte: „Să lăudăm pe Domnul cîntîndu-i cîntarea cea nouă și cu glasul și cu mintea și prin faptele bune. Mîna noastră să cînte în armonie cu cuvintele noastre, după pilda Sfinților".

„Nimeni nu este mai înțelept ca cel ce săvîrșește fapte bune" — spune un Sf. Părinte. „Nici un folos nu vom avea noi — ne învață Sf. Ioan Gură de Aur — văzînd soarele, mîncînd și bînd, dacă viața noastră nu este întovărășită de fapte bune", de feluritele roade cele binefăcătoare. Sau cum spune în altă parte că picioarele le avem „nu pentru a alerga spre rele, ci spre lucruri bune".

De aceea, cu adevărat mare și fericit este omul care consideră viața ca o străduință permanentă pentru înfăptuirea a tot ceea ce este bun. De acest adevăr ne încredințează și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, cînd ne spune că după ce ne cunoaștem rostul și chemarea noastră în lume, după ce cunoaștem poruncile Sale — fericiți vom fi de le vom face. „După ce știți acestea, fericiți veți fi de le veți face" (Ioan 13, 17).

Mîntuitorul însă ne mai spune un lucru foarte important pentru noi creștinii și anume acela că viața noastră va rodi numai în măsura în care vom sta în strînsă legătură cu El, în măsura în care ne vom pătrunde de voia Sa, de poruncile Sale. „Precum vița nu poate aduce roadă de nu va rămîne în butuc, așa nici voi de nu veți rămîne întru mine" (Ioan 15, 4). Așadar, Hristos-Domnul este seva vieții noastre creștine. Pomul vieții noastre, așadar, va fi cu atît mai încărcat de fructele virtuților și a tot ce ne înalță cu cît Iisus Hristos va fi mai prezent în sufletul nostru, în inima noastră, în toată ființa noastră și cu cît vom osteni mai mult ca să ne asemănăm cu El.

*

Cunoscînd deci toate acestea și încă altele care se mai pot spune pe marginea acestor gînduri, să ne străduim și noi a ne împodobi și a ne înnobila cît mai mult ființa, pentru a ne îmbogăți cît mai mult conținutul vieții noastre sufletești, să lucrăm neobosit pentru a ne fructifica cît mai din plin viața, pentru ca, asemenea unui pom roditor, să fim cît mai încărcați de tot felul de roade bune: de roada înțelepciunii, de roada dreptății și a muncii creatoare, roada păcii și a frăției, roada dragostei de Dumnezeu și de oameni și de alte roade asemănătoare. Să fim animați permanent de gînduri, porniri și intenții bune. Să facem în fiecare zi un lucru bun, ceva pozitiv, care „să rămînă" — cum zice Mîntuitorul.

Astfel lucrînd, ne vom trăi în chip luminos viața, ne vom cîștiga un nume bun între oameni, vom fi cetățeni vrednici ai Patriei noastre și slujitori ai binelui obștesc.

Diacon Gh. Papuc

Din învățăturile Fericitului Augustin

Algeria de astăzi era încă provincie romană la începutul veacului al V-lea, cînd păstorea pe meleagurile ei, Fericitul Augustin, marele episcop cărturar, care propovăduia evanghelia, în apus, cu strălucirea sfinților capadocieni din răsărit.

Scrierile lui au fost cărți de căpătîi pentru lumea creștină de mai tîrziu și izvor de inspirație chiar pentru unii scriitori moderni. Despre opera lui, unul din cercetătorii trecutului bisericesc, a scris:

„Augustin era atunci cel mai mare personaj, nu numai din episcopatul african, dar din toată Biserica. De la Apostoli nimeni nu se bucurase printre creștini de o așa de mare autoritate. Părerea generală era că el avea lumini pentru toate și că putea lămuri chestiunile cele mai obscure. Așa vedem că i se scria din cele mai depărtate părți ale lumii asupra chestiunilor celor mai diferite. Se poate spune că, din mica sa reședință de la Hippo, el priveghea întreaga creștinătate, întărind sufletele zdruncinate, lămurind conștiințele nesigure, sfătuind pe cei slabi, încurajînd pe cei tari, combătînd pe cei rebeli Admiratorii săi îl comparau cu pilotul, care conduce în timpul furtunii și printre stînci, barca lui Hristos". (Gaston Boissier, La fin du paganisme, p. 308—309).

A murit la anul 430.

Redăm mai jos cîteva fragmente din învățăturile sale.

*

Invierea Domnului. Cutremurîndu-se pămîntul, Domnul a înviat. Așa de mari minuni s-au făcut în jurul mormîntului încît și soldații care veniseră ca paznici, să devină martori, dac-ar vrea să vestească adevărul. Dar lăcomia care l-a stăpînit pe ucenicul nedespărțit al lui Hristos, l-a cuprins și pe ostașul păzitor de mormînt. Le-au spus: *„vă vom da bani"*; și: *„spuneți că pe cînd dormeați voi, au venit ucenicii Lui și L-au furat"*. (Mt. XXVIII). Cu adevărat *„stinsu-s-au iscoditorii făcînd iscodiri"*.

O, nefericire vicleană, ce spui? Atît de departe să fugi de lumina sfatului pietății și să te scufunzi în adîncurile șireteniei, ca să spui așa: *„spuneți că voi dormind, au venit ucenicii Lui și L-au furat"*? Aduci martori pe cei ce dormeau. Dacă n-au văzut nimic, cum sînt martori?

(Ibidem 1471)

*

Invierea noastră. Trupul va învia, dar cum va fi? Se va schimba și va deveni corp ceresc chiar și îngeresc. Oare îngerii au cumva corp?... Dar numai aceasta mă interesează — că trupul acesta va învia, acesta care se înmormîntează, care moare; acesta care se vede, se pipăie, care are nevoie să mănînce și să bea ca să poată trăi, care se îmbolnăvește, care suiere, — el are să învieze, — pentru cei răi pentru muncă veșnică, iar pentru cei buni ca să se transforme (în strălucire veșnică, n.n.).

(Ibidem, p. 529—1522)

*

Despre Dumnezeu. Noi vorbim despre Dumnezeu — dacă nu înțelegi, să nu ți pară de mirare. Mare fericire este să ajungi cu mintea cît de cît la Dumnezeu, dar să-L cuprinzi, este absolut cu neputință.

Hristos este Dumnezeu. Hristos a făcut minuni și a fost disprețuit de mulți care erau atenți nu la cît de mari minuni făcea, ci la cît de mic era, unii ca aceștia își ziceau în sinea lor cam așa: *minunile sînt dumnezeiești, dar El este om.*

Deci două lucruri vezi: minunile dumnezeiești și omul. Dacă minunile nu pot să fie făcute decît de Dumnezeu, vezi, nu cumva Dumnezeu se ascunde în om? Ia seama-ți spun la ce vezi; crede ceea ce nu vezi.

Nu te-a neglijat cel ce te-a chemat la credință; deși îți poruncește să crezi ceea ce nu vezi, nu ți-a luat totuși posibilitatea ție celui ce nu vezi nimic, să poți crede ceea ce nu vezi.

Oare mici sînt semnele, oare mici sînt arătările Creatorului în creatura sa? Nu puteai să vezi pe Dumnezeu dar puteai să vezi pe om; Dumnezeu s-a făcut om pentru ca într-insul tu să ai și ceea ce vezi și ceea ce crezi.

(Ibidem, p. 526—128; Mt. 155—6)

Traducere, Pr. *I. Sanda*

Rostul Sfintei Liturghii în viața credincioșilor

Toți străinii care studiază și ajung să cunoască slujbele dumnezeiești ale Bisericii Ortodoxe spun și mărturisesc deschis că nici o altă Biserică creștină nu are un cult, nu are un serviciu religios atît de bogat, atît de frumos și atît de înălțător ca Biserica Ortodoxă. Ei spun că slujbele dumnezeiești ale Ortodoxiei sînt prin poezia lor, prin muzica lor și prin căldura simțămintelor o adevărată comoară, un tezaur neprețuit de frumusețe și bogăție creștină. Cununa cea mai strălucitoare a acestor slujbe este fără îndoială Sfînta Liturghie.

Liturghia este slujba de origine dumnezeiască, în cuprinsul căreia darurile credincioșilor de pîine și vin se prefac în Trupul și Sîngele Mîntuitorului Iisus Hristos. Această prefacere are loc în timpul cînd strana cîntă: *„Pe Tine Te lăudăm, pe Tine Te cuvîntăm, Ție îți mulțumim, Doamne, și ne rugăm Ție, Dumnezeului nostru"*, iar preotul se roagă în altar în taină zicînd: *„Doamne, Cela ce ai trimis pe Prea Sfîntul Tău Duh, în ceasul al treilea, Apostolilor Tăi, pe Acela, Bunule, nu-l lua de la noi, ci ni-l înnoiește nouă, celor ce ne rugăm Ție. Incă aducem Ție această slujbă duhovnicească și fără de sînge, și Te chemăm, Te rugăm și cu umilință la Tine cădem: Trimite Duhul Tău cel Sfînt peste noi și peste aceste daruri, ce sînt puse înainte.*

Și fă pîinea aceasta, cinstit Trupul Hristosului Tău.

Iar ceea ce este în potirul acesta, cinstit Sîngele Hristosului Tău.

Prefăcîndu-le cu Duhul Tău cel Sfînt. Amin, Amin, Amin.

In aceste clipe cu adevărat cutremurătoare, clipe de înaltă sfințenie și de mare sărbătoare, Duhul Sfînt se coboară din ceruri și preface pîinea în Trupul lui Hristos și vinul în Sîngele Mîntuitorului. In aceste clipe solemne în altarul fiecărei biserici creștine este prezent Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfînt. Deci, în Sfînta Liturghie credincioșii se găsesc în biserică împreună cu Dumnezeu, de la care primesc har și mîntuire. Datorită acestui fapt Sfînta Liturghie este partea cea mai principală, cea mai însemnată dintre toate slujbele Bisericii creștine. Ea este centrul, este inima și sufletul întregului cult divin creștin ortodox. Ea este culmea tuturor slujbelor Bisericii și centrul întregii vieți religioase a creștinului ortodox.

In Sfînta Liturghie avem mereu improspătată viața Mîntuitorului, avem nașterea, propovăduirea, avem întreagă activitatea pămîntească, jertfa răscumpărătoare de pe Golgota, patimile și moartea, învierea și înălțarea la ceruri a Mîntuitorului Iisus Hristos. Deci, în Sfînta Liturghie avem toată învățătura Bisericii creștine, avem toată teologia ortodoxă, toată istoria creștinismului, întreagă taina răscumpărării și mîntuirii omului căzut în păcatul strămoșesc. Mare, nespus de mare este această taină a creștinătății! Dumnezeu este împreună cu credincioșii, este prezent în mijlocul lor și ei sînt în biserică împreună cu Mîntuitorul și Izbăvitorul lor, împreună cu Iisus Hristos pînă la sfîrșitul veacurilor.

Dumnezeu, în marea Lui bunătate, a rînduit această slujbă tocmai ca prin ea noi credincioșii să nu fim despărțiți de El niciodată, ci să-l avem pururea în mijlocul nostru. In fiecare Duminică și în fiecare sărbătoare cînd se slujește Sfînta Liturghie Dumnezeu coboară, Dumnezeu este prezent în biserica noastră, Dumnezeu vine să ne întîlnească pe noi, vine să ne ajute, să ne întărească puterile, să ne dăruiască sănătate, să ne miluiască și să ne mîntuiască pe noi. In Sfînta Liturghie Dumnezeu coboară și vine în toate bisericile noastre spre a se întîlni aici cu toți bunii Săi credincioși, cu toți aceia care au dragoste și doresc să întîlnească pe Creatorul lor, pe toți aceia care însetează după apa cea vie, pe toți aceia care vor să primească har și binecuvîntare de la Dumnezeu Mîntuitorul nostru. Dumnezeu vine la noi, dar așteaptă și dorește ca și noi să alergăm spre El, ca și noi să ne străduim să-l întîlnim în biserică în Sfînta Liturghie.

Iisus Hristos a rînduit, a instituit Sfînta Liturghie la Cina cea de taină, din Joia Sfintelor Patimi, cu scopul ca această slujbă să fie spre mîntuirea credincioșilor pînă la sfîrșitul veacurilor. Două sînt scopurile mari pe care le urmărește Biserica prin Sfînta Liturghie și anume:

Primul scop este acela al sfințirii darurilor, adică al prefacerii pîinii și a vinului în Trupul și Sîngele Mîntuitorului.

Prin această prefacere creștinii nu numai că au pe Hristos pretutindeni și necontenit în mijlocul lor, dar ei se pot împărtăși și direct cu Hristos cel euharistic, se pot uni cu Mîntuitorul lor, alcătuind o unitate desăvîrșită între Creator și creatură.

Impărtășirea credincioșilor cu Sfintele Taine pretinde însă totdeauna o pregătire trupească și sufletească a tuturor celor ce vor să primească pe Hristos în viața lor, a celor ce vor să se cuminece cu vrednicie cu Trupul și cu Sîngele Mîntuitorului. Pregătirea aceasta se face prin post, prin ajunare, prin înfrînarea instinctelor, prin rugăciuni stăruitoare, prin o viață plină de fapte bune, prin pocăință sinceră și curată, prin mărturisirea păcatelor, adică prin o totală primenire a sufletului și a trupului. Numai prin o asemenea pregătire creștinul se face vrednic de o adevărată și reală întîlnire și unire cu Iisus Hristos, Mîntuitorul nostru. Datorită unei asemenea pregătiri și împărtășiri a credinciosului cu Sfintele Taine, cu Hristos cel euharistic, el urcă prin aceasta în mod sigur pe treptele sfințeniei, pe scara desăvîrșirii sale. Deci, Sfînta Liturghie, cu prefacerea darurilor în Trupul și Sîngele Mîntuitorului și cu împărtășirea credincioșilor cu Sfintele Taine are rosturi mari în viața tuturor creștinilor.

Un al doilea scop al Sfintei Liturghii este acela al mîntuirii tuturor credincioșilor. In Sfînta Liturghie se găsește deci scopul final, scopul ultim al creștinismului, adică acela al mîntuirii tuturor creștinilor. Prefacerea darurilor și împărtășirea credincioșilor cu Sfintele Taine sînt numai etape, sînt mijloace pentru ajungerea scopului, acela al mîntuirii sufletelor.

Din cele spuse pînă acum ne putem da seama cît de mare este rolul Sfintei Liturghii în viața credincioșilor, cît este ea de binefăcătoare și mai ales cît este ea de necesară pentru binele, pentru fericirea și mîntuirea tuturor celor ce cred în Iisus Hristos.

Cunoscînd acum aceste adevăruri de credință ortodoxă, însemnează că sîntem datori să dăm o cinstire și o prețuire după cuviință Sfintei Liturghii, însemnează că sîntem conștienți și știm datoria noastră de a fi prezenți în Duminici și sărbători la slujba Sfintei Liturghii. In Sfînta Liturghie Mîntuitorul vine ca să ne aducă mîngîiere, ajutor, ușurare, pace, sănătate, bucurie, fericire și mîntuire. De aceea noi avem datoria să mergem la Sfînta Liturghie cu suflete curate, cu suflete înălțate spre a întîmpina cu vrednicie pe Mîntuitorul și a ne bucura împreună cu El de darurile aduse pentru noi.

Pr. Prof. Sp. Cândea

Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil

An de an, la 8 noiembrie Biserica face pomenirea Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil, mai marii oștilor îngerești.

Tradiția Bisericii spune că Sf. Mihail s-a opus răzvrătirii lui Lucifer și a rămas credincios și ascultător față de bunul Dumnezeu arătînd dragoste și rîvnă față de tot binele omenirii, pentru care lucrează neobosit. De aceea, Dumnezeu l-a așezat mai mare voievod peste Cetele îngerești.

Sfînta Scriptură arată multe fapte bune ale Sf. Mihail. El a scăpat pe Avraam și Lot de moarte, cînd au ars Sodoma și Gomora (Fc. 19). El a ocrotit pe Iacob de răutatea fratelui său Esau (Fc. 28); a scos pe evrei din robia egipteană, iar pe Iosua Navi și poporul ales i-a călăuzit în Canaan. Drept recunoștință pentru grija și binele pe care ni-l face necontenit, Biserica îl cinstește cu cîntări ca acestea: „Cela ce ești mai mare cetelor și apărător și îngerilor îndreptător, mai mare voevod, Mihaile, mîntuiește din toată nevoia, din boale și din păcate cumplite, pe cei ce te laudă cu tot adevărul și te roagă pe tine, mărite, ca cel fără de materie fiind, cu adevărat vezi pe cei fără de materie și cu cununa cea negrăită a slavei Stăpînului ești strălucit..." (Litia sărbătorii).

Alături de Sf. Mihail, cinstim cu laudă mare pe Sf. Arhanghel Gavriil, care a tălmăcit vedeniile proorocului Daniil (8, 16—21) și l-a făcut să înțeleagă că Mesia-Hristos va veni peste 70 de săptămîni de ani (9, 21—25). El a adus vestea preotului Zaharia că soția sa Elisabeta va naște fiu pe Ioan Botezătorul (Lc. 1, 11—19); pe Ioachim și Ana i-a anunțat de nașterea Sfintei Fecioare Maria. Tot el a îngrijit-o în templu.

La Nazaret, Arhanghelul Gavriil a adus Bunavestirea, descoperind taina întrupării Domnului din Sf. Fecioară și începutul mîntuirii noastre (Lc. 1, 31). In viața Mîntuitorului, el are un rol deosebit, căci se arată în vis lui Iosif sfătuindu-l să nu părăsească pe logodnica sa, Maria, pentru că prin ea lucrează Dumnezeu (Mt. 1, 18—20). El a vestit bucuria cea mare că s-a născut Hristos Domnul în Betleem și împreună cu el toate oștile îngerești cîntă imnul de slavă al păcii cerești: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bunăvoire" (Lc. 2, 8—15). Apoi, cînd viața Pruncului divin a fost în primejdie, Sf. Gavriil L-a salvat de la moarte pentru că a sfătuit pe Iosif să fugă în Egipet împreună cu mama lui Maria (Mt. 2, 14). După moartea lui Irod cel crud, el s-a arătat din nou lui Iosif în Egipt și l-a îndemnat să vină în Nazaret (Mt. 2, 19—23).

Aceeași tradiție a Bisericii spune că tot Sf. Gavriil a prăvălit piatra de pe ușa mormîntului după ce Domnul a înviat și a șezut pe ea, iar femeilor mironosițe le-a vestit: „S-a sculat" (Mt. 28, 6).

Pentru slujirea cu devotament desăvîrșit a lucrărilor încredințate Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil, Dumnezeu i-a umplut de har și tuturor care se roagă lor cu credință și dragoste le sînt de mare folos și ajutor.

Intr-un glas, cu inimă curată să cîntăm cu toată Biserica Ortodoxă: „Mai marilor voievozi ai oștilor cerești, rugămu-vă pe voi, noi nevrednicii, ca prin rugăciunile voastre să ne acoperiți cu acoperămîntul aripilor slavei voastre netrupești, păzindu-ne pe calea binelui și păcii".

Prot. Simion Radu

Redactor: Profesor Dr. NICOLAE MLADIN (Taxa poștală plătită în numerar) Tiparul Tipografiei Eparhiale, Sibiu 42.418